

DEMENTI

Tak je Twister konečně hotový, zbývá jen úvodník a závěrník. Přes rameno mi nakukuje Šmudla, pohoršuje se, co že pletu do Twisteru dementy a jaksi nechápe, proč se lámu smíchy a obratem dělím o svůj důvod k smíchu telefonicky s Waki.

DEMENTI je „odvolání chybné informace“ (čte se s „ty“ na konci, prosím, na rozdíl od výše zmíněných dementů). Tak tedy - v první řadě je třeba dementovat informaci z minulého čísla, že totiž Silva polila klávesnici redakčního počítače Coca colou. Není to pravda - polila ji Pepsi Colou. Tímto se omlouváme firmě Coca cola, jestliže jsme snad v někom vzbudili dojem, že Coca cola likviduje klávesnicové kontakty.

Dalším námětem k DEMENTI může být následující mail, který dorazil 18. února:

„Rád bych vás upozornil na jistou zajímavou anomálii, která proběhne zítra.

Pokud jste si nevsimli, tak 20. února tohoto roku od 20:02:00 večer bude celých 60 sekund čas vizuálně v dokonalé symetrii. Pro názornost: bude 20.02.2002 20:02, což se naposledy stalo 10. ledna roku 1001 v

10:01 dopoledne. A protože standartní čas má jen 23:59 hodin, k žádné další takové anomálii už nikdy, pokud se nezmení pocitání času, NEDOJDE.“

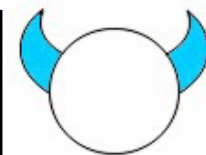
Tak tedy: je třeba dementovat, že by naposledy došlo k 20:02 hodině v datu 20.02.2000 přesně 10. ledna roku 1001 v 10:01 dopoledne. Tehdy opravdu bylo 10. 01. 1001, 10:01, nikoliv 20. 02. 2002, 20:02. A nezuofejme - takových okamžiků bylo v minulosti více: 01:10 h k datu 01. 10. 0110 a 11:11 dne 11.11.1111. A ještě aspoň jeden bude - totiž 21. 12. 2112 21:12 h. I když už asi bez nás... D.

- PÁN VRCHNÝ, MÁTE BRÝNDZOVÉ HALUŠKY?
- NIE, PROŠÍM, TIE BUDÚ AŽ ZAJTRA
- TAK ČO MÁTE DNES?
- SANITÁRNY DEŇ, PROŠÍM.

OBSAH

Dementi	1
Jardův zápis z Hubertovy jízdy	2
Představujeme: Jana	2
Pohled shora	3
Vařák a hřebec	4
Seminář o výzkumu Yetiho	6
Grafit - pozvánka na březnovou výpravu	8
Fígle a grífy V. - Rooibos/1. část	9
Letem světem ze schůzek	10
Hádkový turnaj	11
Další program	12
Zprávičky	12
Loď HŠLŤEĚDSÁTMÍ	12

TWISTER

NOVÁ ZEMĚ

č. 02/ročník 02

HUBERTOVA JIZDA

Sesli jsme se v klubovne, potom prisel poslicek a dal nam 1 pulku studentske pecete a 1 pulku voskove pecete, a vzkaz. Ve vzkazu bylo napsano ze mame jit na starou osadu. Tak jsme tam sli. Cekal tam dalsi poslice, odni jsme dostali jidlo a dalsi vzkaz ze mame jet do marianskeho udoli. Odtamma jsme sli pesky 10km do Ochozu. Poceste jsme hledali papirky kam mame jit. Pak zanama sel Piff s louci v ruce. Dosli jsme do chaty, sli jsme spat. Druhy den jsme hrali hry, staveli vlese domecky, ja s Markem jsme robyli bufetacke bareli. Jedli jedli jsme piffovi dobrotky. Treti den jsme sli stejnou cestou spat.

Omlou vam se vsem za spozdeni zapisu Jarek (neproslo jazykovou upravou)

Ano, máte pravdu, pořád Vám ještě dlužím fotku Borůfky. Nebudete tomu věřit, ale fotku někam ztratil náš miláček Nevěšhlavu. Kdo taky jiný, že... Musíte vydržet, až vyfotíme znovu. Do dnešního pokračování rubriky se fotka výjimečně našla. A možná pomůže v orientaci těm, kterým se Dana a Jana pletou. Nevěšhlavu přiložil z Lexových vtipů vtip se strážným andělem pro případ realizace Janiných plánů - třeba se andílek bude hodit i pro ten plánovaný seskok s padákem, když už se zahazuje s opilci. Pokud vím, vtip se sardinkami žádnou hlubší souvislost s tímto článkem nemá, jen využívá volného místa na stránce... D.

PŘEDSTAVUJEME: JANA

Když mě Dáša požádala, abych se do příštího Twisteru představila, navštívila jsem svou kamarádku Danu, kterou někteří z vás znají z lezení, a vznikl z toho následující rozhovor:

??? Je Liga tvůj 1. oddíl a proč sis ho vybrala?

Já: Ligu jsem si vybrala z několika málo nabídek poté, co takřka zkrachoval můj bývalý skautský oddíl, kde jsem coby dítě a později coby dospělá fungovala 8 let. To hlavně proto, že asi nejvíce navazuje na činnosti, na které jsem byla zvyklá. Tím myslím hlavně práci s děckama a přírodou.

??? Příroda je tedy tvůj koníček?

Já: To ano, dá se říci, že hlavní. Mám ráda jak horolezení, tak vysokohorskou i normální turistiku,

láká mě voda a jednou bych si chtěla skočit z letadla – teda s padákem a pokud možno přežít.

??? Někjaké další zájmy?

Já: Já dělám ráda hodně věcí. Ráda zpívám a hraju na kytaru, maluju, batikuju a dělám keramiku, taky ráda sportuju, hlavně ráda běhám a hraju volejbal. Taky ráda čtu, třeba historické romány, poslouchám Kameloty, Klíče, Beatles a Cranberries, ráda tancuju, nemám žádný zvláštní odpor ke stavební prů-myslovce, kterou studuji, baví mě architektura, ale nejradši ze všeho spím.

??? Máš nějakou přezdívku?

Já: Měla jsem, ale to už dávno neplatí, takže teď.....

Jana

POHLED SHORA

si vyzkoušeli ti, kteří v sobotu 17. 1. 2000 šli s námi ložit na cvičnou stěnu. Sešlo se nás pouhých jedenáct včetně Dany, která přišla pomoci jako instruktorka. To bylo na jedné straně příjemné, protože jsme se na poměrně malé stěně v líšeňském Saleziánském středisku vzájemně nepletli a měli jsme možnost vyměřené dvě hodiny naplno využít. Mělo to ale i své stinné stránky. Nemohli jsme si totiž dovolit zaplatit pronájem tělocvičny na delší dobu a taky nás bylo příliš málo na to, abychom se rozdělili na dvě skupiny a třeba si ještě něco zahráli. Možná docela škoda. Celkem chvályhodné od Silvy, Lenky a Qinzy bylo to, že když už jim po víc než hodině docela intenzivních lezeckých pokusů odešly prsty, dokázaly si samy najít zábavu a věnovaly se střílení košů. Někteří z těch, kteří přišli, si poprvé v životě zkusili vylézt někam k výšinám a taky si na vlastní kůži vyzkoušeli, že to není jen tak. Někteří z pokročilejších lezců to zase zkoušeli na převisu a kromě horního jištění si měli možnost vyzkoušet i lezení mírného převisu s postupným spodním jištěním na cestě vycvakané expreskami.

Na závěr ještě poděkování Daně, která se svého instruktorského úkolu zhostila, dle mého názoru, velice dobře a informace pro ty, kteří projeví zájem jít si občas založit. Není problém se čas od času domluvit a zajít si v běžných otevíracích hodinách na některou z brněnských stěn. Až se oteplí, můžeme třeba taky zkusit zajet na kole do Kuřimi. O co nepříjemnější je ten stoupák z Bystrce nahoru, o to příjemnější je pak svezení zpátky. Mohla by to být docela příjemná rozcvička na některé odpoledne až podvečer.

Piff

VATÁK A HŘEBEN

Tohle je pro mě typický, zhodnotili kluci. Když v pracovní sobotu chrápeme za humanama, táhnem s sebou hrdé osadní vlajku. Ale když jedeme přes půl republiky na potlach, kdo nechá vlajku doma? Šerif, naše slunéčko jasně! Už to vypadalo hrozně, ale pak amplión vychrchlal, že náš expres má půl hodiny sekeru. Osada se na mě mlčky podívala. Tak jsem shodil bágl a žracák a vyrazil.

To zpoždění muselo bejt aspoň o pět minut dohnaný, protože jsem naklusal na perón, když už všechny dveře byly zabouchnutý, taktak jsem stačil naskočit do posledních. Sotva jsme se vykodrcali, vyrazila mi na čele jinovatka. Došlo mi totiž, že ty blázni možná stojí na nádraží a věrně očekávají svého šerifa, statečného zachránce osadní vlajky. Tak se probíjím vagónama a modlím se, abych našel kluky dřív, než průvodčí najde mě. Můj lístek má pochopitelně Regy, osadní zmocněnec pro styk se železným ořem. Leda tu vlajku, co mám za košilí, bych moh nabídnout k rocviknutí. Ale vona je kožená.

No to sem moh čekat. V půlce vlaku je průchod zamčený.

Sedí tam na chodbičce kluk v kostkovaný košili – a hele, pod zadkem má ruličku cely. “Ahoj,” povídám, “hele, nevším sis náhodou, jestli v Táboře nenastupovali nějaký vandráci?”

Prohlíd si mě a uznal za hodna odpovědi. “Všim. Nenastupovali. Akorát pár tůristů.” No nazdar. Další vlak jede až k půlnoci, takže to znamená ještě ke všemu prodrkotat noc někde na nádraží, protože cestu zná jenom Pižla. Na srpen je teda dost zima. A vaťák plus čistý svědomí není zas tak kór výhřevná kombinace.

Odevzdaněj do spárů osudu sem se posadil a opřel záda vo umyvárku. Z nedostatku jinýho záchytnýho bodu sem pověsil voči na svého společníka. Měl ohromný bílý sobrero, úplně čistý, což tvořilo příjemnej kontrast k rozpadávajícím se počmáraným dřínám. Na krku puntikatej šátek a cípy stačený vrškem z krabičky od sirek. Tohle důmyslný zařízení doplňovala ještě zasunutá vidlička, taková ta hliníková s vyraženou dírkou, jak bejvaj v nádražních hospodách. Čněla zubama vzhůru a já se nemoh zbavit představy, jak si ji zapíchne co chvíli do krku. Bylo to zřejmě výstražný opatření, aby snad nesklonil hlavu pod jhem přezírání ze strany civilního obyvatelstva. Zeptal jsem se, na co to má.

“To tak nosej vandráci,” zněla vyčerpávající odpověď.

“A jo,” povídám a chvíli přemejšlím. “A co ještě nosej vandráci?”

“Nic zbytečného,” poučuje mě. “Svetr je pro masňáky. Spacák nosej tůristi!”

Svitla mě naděje. “Jako ty, co nastupovali v Táboře?” ptám se opatrně.

“Jo,” přikjevlo bílý sobbrero. “Ty teda vypadali! Jeden měl takovej příšernej červenej ranec...” Jo, to by moh bejt Samův pověstnej Červánek. “Vostatní teda měli uzdy, ale určitě v nich měli spacáky!” dodal kluk, vytáh startku a zapálil si. Mimoděk sem zašmátral v kapse, ale nebylo tam nic než hřeben, kterej mi cestou na nádraží vypad ze žracáku.

“A s čím teda podle tebe jezdeš vandráci?” ptám se, abych zaplašil chuť na cigaretu. “Správnej vandrák jezdí jenom s celtou a nožem,” hlásá nesmlouvavě můj spolujezdec a nonšalantně ťukne na dýku bez pochvy, čouhající mu z kanady.

“Fakt? A s čím jezdiš v zimě?”

“V zimě nejezdím,” odpovídá rezolutně, jako by mým dotazem měl bejt uvedenej v pokušení.

“Pf, tak takhle bych v životě nejel,” povídám opovrživě a než se vzor správnýho vandráka stačí zatvářit povzneseně, pokračuju: “S celtou a nožem! A kredenc s sebou nebereš, náhodou?” Chlapec zamžiká, napadenej zákeřně zezadu. “To my, vandráci z Tábořa, jezdimé akorát s vaťákem a hřebenem,” povytáhnou doličnej předmět ležérně z kapsy. “A v zimě s provázkem,” plácnu eště a natáhnou ruku s nesmlouvavým gestem. Poslušně mi podá cigaretu. “A na co ten provázek?” vydechne s neskrejvaným obdivem.

“Na spaní, né,” ucedím a nechápavýmu pohledu objasňuju: “Zatlučeš si do země kůl a přivážeš se k němu. Spíš za chůze, to je přeci jasný. A protože seš přivázaný provázkem, tak nezabloudiš!”

Vstávám, přijíždíme do Olbramovic. Budu muset přeběhnout do první půlky vlaku za klukama. “Ty vystupuješ?” ptá se hoch trochu zklamaně. “Ne,” utrousím a šáhám po klíce, “jedu dál na střeše.”

“Du s tebou,” vydechne příškrčeným hlasem. Fakt by byl schopnej vlízt na střechu, jen aby se přede mnou neshodil.

“Dej si pohov, mladej,” uklidňuju ho. “Tohle není pro zhejčkaný prince s celtou a nožem. Jak chceš projet tunelem, když máš bágl? Poříd si vaťák a hřeben, jo a provázek, a můžem se spolu bavit. Ahoj.”

Z třetího vagónu na mě mává Slim.

Tapi – Iva Synáková-Hubáčková

Trapsavec

1982

YETTI BEZ SNĚHU, ALE V POHODĚ, JAKÁ UŽ DLOUHO NEBYLA

Tedy alespoň z mého pohledu. Takhle pohodovou akci jsem zažil

naposledy na podzim, když jsme tavili železo. Možná to bylo tím, že jsme na ni nebyli sami, možná tím, že jeli jen ti, co opravdu jet chtěli. Možná konstelací hvězd, které při našem příjezdu nad Čachnovem svítily opravdu vydatně.

Celá akce začala ale docela dramaticky. Borůfka s proviantem vinou dopravní špičky a několika červených nestihla vlak. Po chvíli celkem zbytečného telefonování na všechny možné strany se mi stejně nepodařilo sehnat na ni číslo (které, jak se později ukázalo, bylo uložené v paměti SMS stabilu doma na poličce). Nezbyvalo než zachovat klid a vyčkat. Zásoby do sobotního rána jsme měli, takže zas tak moc o nic nešlo a kdybych trošku zapřemýšlel, mohl jsem zachovat klid a spolehnout se na obchod ve Svitavách, Poličce nebo krámk v Čachnově a nemusel jsem žít mobilní operátory zbytečnými hovory. Nadměrným civilizováním holt člověk blbne a ztrácí schopnost improvizace. Borůfka se objevila ve vlaku na svitavském nádraží, kam prý celkem v pohodě došla stopem. Dostat se z Brna do Svitav jí prý dalo míň práce, než tam potom najít nádraží. Nutno podotknout, že pak bohatě odčinila to, jak mi na začátku zamotala hlavu. Její proviantní služba fungovala naprosto perfektně a nenápadně na pozadí.

Na celé akci vládla pohoda. Program jsme sice museli značně přizpůsobit nedostatečným sněhovým podmínkám, ale skřípotu a zádrhelů moc nebylo. Velkou zásluhu na tom měl Radek, který se ujal práce s orientáčkou mapou a drobných, leč značně dynamických a běhacích výplní a různých honiček. Madla si zas prosadila v sobotu večer hru "na volbu výboru", kterou si běžně nemůže zahrát, když s ní jezdí i nejmladší členové jejího oddílu. Jana s Danou si vyzkoušely nejen výrobu šamanského nalíčení a přivolávání sněhu, ale taky jako jedině nakonec spaly venku pod stanem. Spaní venku totiž vinou málem letního počasí „drsní polárníci“ odmítli s tím, že když nemrzne a není to na sněhu, nebylo by to nic nového a akorát by se sušily stany. Dal jsem jim zapravdu. Vlastně jediný element, který s námi tentokrát nespolečně pracoval, bylo počasí. Nemrzlo, občas vlhlo, silně foukalo, když nemělo, ale jinak se to dalo celkem přežít.

OFICIÁLNÍ ZPRÁVA ZE SEMINÁŘE O VÝZKUMU YETTIHO KONANÉHO VE DNECH 8.-10.2.2002 V ČACHNOVĚ

V úvodu semináře byli účastníci seznámeni s nejdůležitějšími fakty z oboru yettiologie. Krátce po zahájení byla provedena krátká instruktáž a účastníci si vyzkoušeli noční navigaci s využitím cotton-beam techniky.

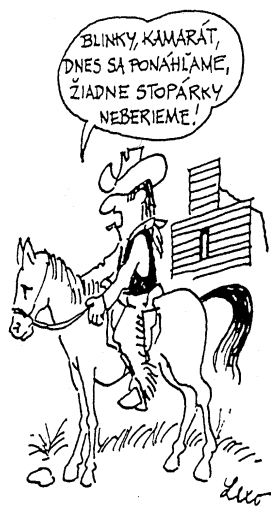
Výzkum Yettiho a praktické ukázky experimentální yettiologie naplánované na druhý den semináře bylo nutno s ohledem na počasí a (ne)sněhové podmínky poněkud modifikovat. Experimentálně bylo zjištěno, že koloběžkový přesun na jedné lyži byl možný i v období pokročilého jara na mokré trávě, ba dokonce i na mírném oraništi a krtrincích. Dále bylo v praxi ověřeno, že větší skupiny yettiů (až sedm menších jedinců) mohly překonávat rozbahněný terén s protivně teplou vodou z tajícího sněhu pomocí jednoho páru lyží opatřených pantoflovým vázáním. Rovněž se ukázalo, že přesun jedné velké stejně efektivní co do kapacity transportní trasy jako postupný přesun většího množství malých skupin. V praxi byla rovněž ověřena možnost transportu raněných jedinců přimrzlých k lyžím a to i v případě postižení záchranné skupiny sněžnou slepotou.

Sněhové podmínky bohužel nedovolily vyzkoušet v praxi přípravu na letní spánek a vytváření sněhových menhirů, stejně jako nebyl otestován dálkový transport rampouchů a metody pouštění lavin. Místo toho byla prověřena účinnost magických obřadů určených k přivolání sněhu. Navzdory pečlivě provedenému magickému nalíčení, které některým pokusníkům vydrželo až do konce akce, se kouzlo

nepodařilo. Výsledkem čarování byl pouze silný vítr a noční déšť. Silný vítr rovněž nedovolil ověřit dálkovou likvidaci zdrojů ohně, protože jednotlivé zdroje byly větrem zlikvidovány dřív, než mohly být využity k pokusu.

Počasí naopak přálo původně neplánovanému pátrání po osudu expedice, která se vydala hledat stopy po zmizelé výpravě yettiologa Dr. Atkinse. Na zbytcích sněžných polí v terénu bylo nutno se pohybovat na jisticím laně. Vinou chyb na dochovaných mapách se pátracím týmům nepodařilo najít místo, kde záchranná expedice přišla o diskety s uloženými plány trasy a dalšími údaji o zmizelé výpravě Dr. Atkinse. Byly však nalezeny stopy svědčící o tom, že tato expedice se již od počátku potýkala se značnými potížemi (tuba od masti na omrzliny). I některá místa, o nichž byla v dochovaném deníku záchranné expedice zmínka, se nepodařilo najít všem pátracím týmům. Většinou pátracích týmů však bylo potvrzeno, že čtyři členové výpravy Dr. Atkinse se odebrali do

hor a stali se kněžími ve sněžném chrámu a tři členové záchranné expedice zahynuli.

Polární badatelé účastníci se semináře se večer usnesli, že venkovní podmínky nejsou dostatečně drsné a nemohou-li spát na sněhu, nevyplatí se jim sušit stany. Věnovali se raději volbě nového výboru, při níž vypluly na povrch nečisté praktiky jednotlivých lobby.

Poslední den semináře byla ověřena možnost využití plastových odpadů jako náhrady za borové větve přimrzuté k nohám místo sněžnic. Tento způsob kluzného pohybu se ukázal být schůdný pouze na dostatečně tvrdém podkladu. Rovněž byla ověřena technologie lití sádrových stop ve sněhu. Bylo nalezeno místo, o kterém je možno se domnívat, že ho místní Yettiové využívají k ochlazování. Podařilo se získat i několik odlitků otisků obličejů Yettiho. Tento unikátní materiál bude podroben dalšímu zkoumání.

Obrazová dokumentace bude ke zprávě postupně doplněna.

Piff

Ahoj,

dovolujeme si vás pozvat na výpravu do jednoho z nejpěknějších grafitových dolů na Moravě u vesnice Louka. Mimo mnoha zajímavých her vás čeká exkurze po dolu a krátká přednáška o geologické historii kraje. Mimo běžných věcí na výpravu budete potřebovat baterku (nejlépe čelovku) s novými bateriemi, láhev na vodu s obsahem 1,5 l, šátek a svíčku v kalíšku. Akce se koná 22. – 24. března.

Višňák & Waki

GRAFIT

Chemický prvek uhlík má v neživé přírodě dvě podoby. Jedna z nich je netvrdší nerost na světě, diamant, druhá je mnohem hojnější – grafit.

Grafit má velmi široké použití. Byl dobýván již Kelty v jižních Čechách a používal se na výrobu keramiky, která se po přidání grafitu stala žáruvzdornější a dala se vyhladit do vysokého lesku. Těžba grafitu v jižních Čechách probíhá dodnes.

Na Moravě se grafit těžil zejména v 19. století v okolí Velkého Trestného. V menší míře se kutalo u vesnic Svojanov, Rudka, Petrov, Bohuňov a Louka, kde se dodnes zachoval přístupný důl.

Nejkvalitnější grafit se těžil u Čučic, odkud se vyvážel do Velké Británie. Do dnešních dnů nám z této těžby zbylo jen několik štol u Čučic a v údolí Chvojnice.

Zásoby grafitu většinou byly malé a těžba se dlouho neudržela. V dnešní době se na Moravě těží grafit pouze příležitostně na dole Konstantin u Velkého Vrbna (pod

Jeseníky).

Vytěžený grafit se čistí a zbavuje příměsí. Z nejkvalitnějšího se vyrábějí tuhy do tužek, méně kvalitní se používá v keramickém průmyslu, na výrobu žáruvzdorných slévárenských forem, přidává se do barev, při zpracování železa a na kosmetiku.

Višňák

FÍGLE A GRIFY V. - ROOIBOS/1. část

Ne, nepřeklepla jsem se. Tentokrát chci povídat o čaji jménem rooibos. Nezvykle psané jméno je původem z holandštiny a znamená něco jako "červený nápoj".

Dozvěděla jsem se o tomto čaji díky překládání. Jeden dobrodruh se chystal jej dovážet do Česka a nechal si k němu přeložit velmi zajímavou knihu. Překlad o pár let později doplatil na jednu z počítačových havárií, jimiž se historie naší rodiny jen hemží, obsah jsem však nezapomněla. Autorka knihy líčila, jak přišla na dost neobvyklou vlastnost tohoto jihoafrického čaje - totiž jeho schopnost tlumit projevy alergie. Postupně vypracovala rozsáhlý program léčby alergií i u dětí alergických i na mateřské mléko, tedy trpících nejhorší formou alergie.

Dobrodruh samozřejmě zkrachoval a překlad nezaplatil, ale ještě mi stačil dovézt balíček rooibosu, díky čemuž považuju naše vzájemné dluhy za vyrovnané. Opominula jsem nesmyslný návod na balíčku, který pravil, že se má rooibos spařit jako většina "normálních" čajů, nasypala jsem jej do konvice se studenou vodou večer a nechala ho v ní přes noc stát. Ráno jsem jej pak - podle návodu autorky knihy - vyvařila jak prádlo. Vzniklá tmavě hnědočervená tekutina sice nebudila mnoho důvěry, po vylepšení cukrem a mlékem nebo citronem však chutnala zajímavě. Další dávka se vařila tak, že se do konvice se zbytky včerejšího čaje přidala lžice rooibosu a konvice se doplnila po okraj vodou a směs se opět nechala vyvařit. Zajímavý byl už poznatek, že rooibos s mlékem zapomenutý na stole ráno za letního dne je večer pořád ještě požitelný, zatímco mléko v normálním čaji se v této konstelaci srazí.

Čím je tento čaj tak výjimečný? V první řadě neobsahuje ani thein, ani kofein. Neobsahuje ani třísloviny jako černý čaj, takže nezpůsobuje zácpu. Analytici v něm zato našli převážnou většinu stopových prvků potřebných pro člověka a dokonce i vitamin C. Nejpodstatnější součástí je látka zvaná kvercetin, která zneškodňuje nebezpečné volné radikály a působí protialergicky. Rooibos na rozdíl od čaje a kávy není návykovou drogou.

Pokračování příště D.

LETEM SVĚTEM ZE SCHŮZEK

I schůzky se příchodem Dany a Jany změnily. Přibyly veselé hry - jako např. hledací hra, kdy jeden či dva hráči mají zavázané oči a ostatní se rozmístí po klubovně s maximálním rozptylem +/- 1 m. „Slepí“ je hledají a pak mají za úkol je seřadit podle velikosti. S disciplínou našich hráčů to nebylo jednoduché, zejména, když se do hry místy zapojoval i Štěpánek, hráči se různě schovávali pod skříně,

za závěsy a do rohu k topení nebo když přišel Píff a vzal Janu na ramena, takže rovnání podle velikosti se stalo hororem. Vítanou změnou pak byla začátkem února schůzka, na které Markéta, Štěpánek a Silva slavili narozeniny

za vydatné podpory Ladky, která jim k tomu přistavila výše vyfocený dort. Samozřejmě padl do poslední drobečku, byvše velmi dobrý. Od poloviny února už schůzky vede Jana. Začala zajímavými šiframi (pořád ta hrozná morseovka, s kterou mají pořád jedni a titíž stejné potíže) a určitě se můžeme těšit na desítky dalších veselých her. Občas sice stávkuje počasí, takže

nelze jít ven, jak se plánovalo, nicméně Jana nás dokázala udržet v záchvatech smíchu „obyčejnými“ hrátkami se slovy... D.

HÁDANKOVÝ TURNAJ

Vloni, tedy vlastně předloni, byl hádankový turnaj součástí oslavy Silvestra. Letos, tedy vlastně vloni, jsme Silvestra pro samé prázdniny neoslavili, a tak nám hádankový turnaj zbyl na letošek. Už jsme jej nepojali ani jako soutěž - vždyť děti dokážou i k sebejednoznačnější hádance najít několik dalších řešení. A protože jsem slíbila, že hádanky zveřejním v Twisteru, tady jsou (hádky č. 7 a 8 jsem vypustila, protože se mi ve světle Vaší fantazie jevíly jako příliš „volné“):

- 1 Který pták neklade vejce a přece se z nich líhne? (*ptačí sameček*)
- 2 Pálí to, i když to nehoří. Co je to? (*kopřiva, příp. taky mráz*)
- 3 Co se nejvíc potí v chladnu? (*okno*)
- 4 Nevidíš to, ani necítíš, křídela to nemá a přece to letí. Co je to? (*čas*)
- 5 Kdy stojí král na jedné noze? (*když si obléká kalhoty*)
- 6 Kdy má slepice nejméně peří? (*na pekáči*)
- 9 Co se děje s vránou, když ji přejde sedmý rok? (*táhne jí na osmý, čili stárne*)
- 10 Proč se staví v Praze stále nové domy? (*protože staré přece stavět nebudou; příp. taky proto, že lidi nemají kde bydlet*)
- 11 Které domácí zvíře má ve svém jméně to, bez čeho by se většina živočichů jen těžko obešla? (*kočka*)
- 12 Sedí v noci v každém koutku, ale jak na ni posvítíme, nemůžeme ji najít. Co je to? (*tma*)
- 13 Lipová alej má po obou stranách cesty po dvanácti stromech. Na každém stromě je deset větví a na každé větvi po dvou kaštanech. Kolik může být v aleji kaštanů? (*žádné, na lípách kaštany nerostou*)
- 14 Vezmi ho za ucho, ani necekne. Pusť ho a je po něm. Co je to? (*porcelánový hrneček*)
- 15 Kdo jede na koni a nesedí na něm? (*ten, kdo sedí v sedle; artista jedoucí ve stoje*)
- 16 Uši nemá, slyší to, ústa nemá, volá to. Co je to? (*telefon*)
- 17 Co je v noci vidět lépe než ve dne? (*ohraň, světlo*)
- 18 Most to není, lávka to není, převoz to není, brod to není, a přece je to cesta na druhý břeh. Co je to? (*led*)
- 19 Jak se jmenuje den, který byl včera a současně bude zítra? (*dnešek*)
- 20 Čím začíná noc a končí den, není-li to večer ani soumrak? (*písmenem "N"*)
- 21 Může dva dny nepřetržitě pršet? (*nemůže - mezi dny je noc; výjimkou nejsou ani póly, kde je za rok jediný den a jediná noc*)
- 22 Která květina v sobě skrývá dívku i zvíře? (*pampeliška*)
- 23 Kdy je víc hodin - před polednem nebo po poledni? (*počítáme-li po poledni opět od 1 hodiny, pak před polednem. Jinak po poledni.*)
- 24 Ve kterém zvířeti je skryto větší zvíře? (*krysa*)
- 25 Který "obraz" píchá? (*dikobraz*)
- 26 Dovede dvouleté dítě stáhnout králíka? (*ano, ze stolu, ze schodů apod.*)
- 27 Celou zimu se krmí a v létě je hladý. Co je to? (*kamna, topení*)
- 28 Z pravé ruky dělá levou a přece se těla ani nedotkne. Co je to? (*zrcadlo*)
- 29 Kolik snopů se vejde do plného mandele? (*žádný*)
- 30 Dva otcové a 2 synové ulovili tři zajíce. Jak je rozdělili, aby se žádný nevrátil domů s prázdnou a nemuseli zajíce v terénu porcovat? (*děd, otec a syn*)

DALŠÍ PROGRAM

Změny programu vyhrazeny.
Schůzka 12. 3. 2002 odpadá -
prázdniny!!!

22. - 24. 3. 2002

- Jarní vandr s T. O. Avalon pod vedením Višňáka a Waki za nalezišti tuhy, malachitů, ametystů a jiných zajímavostí.

13. 4. - DNEM...

- hra po Brně pro malé i větší - podrobnosti viz na internetu na www.dnem.zde.cz a v dalších číslech Twisteru.

ZPRÁVIČKY

(místo Závěrníku - Nevěšhlavu už spí, a to se musí využít...)

* Tapinina povídka Vaťák a hřeben necht' je upozorněním na to, že T. O. Avalon vydal sbírku Tapininých povídek. Zájemci necht' se obrátí na Waki.

* Ježek Ježíšek využil toho, že jsme jej přestěhovaly i s krabicí do zahradní místnosti, kde příliš nedoléhají dveře, z krabice se v nestřeženém okamžiku prodrápal na studenou, hladovou a nebezpečnou svobodu a utekl. Berme to jako důkaz zdravých instinktů a doufejme, že zbytek zimy už přežije - velký už je dost...

* Za Lexovy vtipy pro toto číslo vřelé díky Lexovi i Wakiyele, které patří dík i za Tapininu povídku. Yučimu díky za Loď.

* A zase se nám leccos nevešlo - třeba Řemesla II., kus článku o rooibosu, zápis z jednodenky s D&J... Tak zas příště. D.

Lod' HŠLŤEĚDSÁTMÍ

Pavel Spálený - Yučikala (20.1.2002)

VPŘED napnout plachty

vyplováme

jste si jist pane

musíme

a loď se jménem

HŠLŤEĚDSÁTMÍ

vypplula

je to obyčejná loď

ale ten kdo chce

podívá-li se na ni

vidí květinu

tygra

nebo draka

nebo taky

děravou kocábku

a tahle loď

teď vyplula na moře

na moře plný ostrovů

jezdí od ostrova

k ostrovu

u některého se jí nepodaří

ani přistát

u některých

pobude po nějakou dobu

ale vždy náhle musela odplout

pokaždé připlouvá s nadějí

a odplouvá se zklamáním

námořníci jsou unavení

ale pozor

poslouchejte chvílku

PANE – ZEMĚ NA OBZORU...